

БОРБА

ОРГАН НА СКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ
И ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ — ВЕЛИКО ТЪРНОВО

Излиза три пъти седмично

Год. XXII, бр. 35 (2260)

Велико Търново, вторник, 22 март 1966 г.

Цена 2 стотинки

НЕГАСНЕЩО ОГНИЩЕ НА РОДОЛЮБИЕ И НАРОДНА ГОРДОСТ ВЪЗВАНЕНИЕ КЪМ БЪЛГАРСКИЯ НАРОД

БЪЛГАРИ И БЪЛГАРКИ!
ГРАЖДАНИ НА НАРОДНА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ!

ПОВЕЧЕ ОТ ПЕТ ВЕКА столицата на Втората българска държава „Царевград Търнов“, „Царицата на градовете“, както го наричат старите наши и чужди летописци, тънеше в забрава. Царевец, Трапезица, Момина крепост и Света гора бяха обрасли с тръни и бурени. Велико Търново, несравним с природната си и архитектурна красота, престолният град на дедите ни, извор на национална гордост и вяра в гения на нашия народ, градът на Асена и Петра, на Калояна, на Иван Асен втори, на Ивайло, на патриарх Ефимий, огнище на велика просвета и култура, светла обител на безсмъртници от средновековна и възрожденска България, беше изоставен от буржоазните правителства. За опазване и разкриване на неговите паметници, които днес разчитаме с трепет и синовна гордост, не се правеше почти нищо.

Векове наред нашият народ е градил камък върху камък по стръмните брегове на лъкатушна Янтра и е създавал този чуден град. В пазвите на Царевец и Трапезица са запазени неповторими паметници от нашето Средновековие. Тук всеки камък е слово, всеки зид — стих.

Велико Търново е един от центровете на редица бунтове и въстания срещу поробителите още от първите дни на черното робство.

Велико Търново е едно от средищата на национално-революционната ни борба, върхът на която е Априлската епопея от 1876 г.

Във Велико Търново се свиква Първото учредително Народно събрание и се поставят основите на новата българска държава, освободена и възродена с помощта на братския руски народ.

Във Велико Търново достойните продължители на революционния дух и традиции на нашия народ, първите социалисти с Димитър Благоев начело, запаляха искрата на социализма в България. Тук бе организирана Първата социалистическа сбирка, тук бе напечатана първата марксистическа книга и първият печатен орган на Партията — вестник „Работник“.

Велико Търново е поклоннически град на българския народ и туристически обект, който буди възхищение у всеки чужденец.

Велико Търново е град светиня, неизчерпаем източник на сили и дръзновение в социалистическото съзидане, за комунистическото възпитание на младото поколение, на народа.

Днес Велико Търново е в челната редица на градовете ни, където кипи могъщо социалистическо строителство, борба за мир и напредък, за дружба между народите, за комунизъм.

БЪЛГАРИ И БЪЛГАРКИ!
ГРАЖДАНИ НА НАРОДНА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ!

Наш синовен дълг е да запазим и разхубавим самобитния облик на древния град, да разкрием напълно и да възстановим най-ценните му паметници. Наш дълг е да запазим самобитната българска архитектура и съградените от прочутия майстор Колю Фичето църкви, странноприемници и къщи.

Поклоненията ще ни бъдат признателни, ако възкресим този свят на героични и славни епохи, за да се превърне той в негаснещо огнище на родолюбие и народна гордост. Той ще вдъхновява и нас, и поколенията след нас за благороден труд, ще възпламенява най-чиста обич към социалистическата Родина, към съветските братя-освободители, към народите, които се борят за свобода, щастие и социален прогрес.

„ПО ТРАСЕТО ЗЕМЯ — ЛУНА“

Репортаж на в. „Правда“ за полета на „Луна-9“

МОСКВА, 21 март (ТАСС). — Вестник „Правда“ печата репортажа за полета на съветската автоматична станция „Луна — 9“ и за предадените от нея на Земята първи изображения на лунния ландшафт.

За осигуряване кацането на станция „Луна — 9“ в определен район на Луната сензорът за корекция беше насочен за 1 февруари вечерта. Той започна в 21.16 часа московско време по радиоканала от Земята. Подготвящата и включването на всички системи след това ста

наха автономно, от бордовите автоматични програмно-временни устройства, по предварително предвидени програми. Изпълнението на командите се контролираше по телеметричните канали, непосредствено в хода на сеанса.

В началото на сеанса с помощта на астроориентация бе извършена ориентация на станцията към Слънцето. Скоро прозвуча докладът на телеметристите: „Станцията е ориентирана към Слънцето“. След това, запазвайки ориентацията към Слънцето, станцията започна оптическо тър

сене на Луната. След известно време последва втори доклад на телеметристите: „Станцията е ориентирана към Слънцето и Луната“.

С приближаване времето за включване на коригиращия двигател напрежението растеше. В 22.29 часа последва доклад: „Двигателят е включен“. След това нов доклад: „Двигателят е изключен“. След няколко минути ръководителят на баллистичната група докладва: „Корекцията е извършена правилно, коригиращият импулс и времето за работа на двигателя отговарят на определените“.

След това започнаха да работят електронно-изчислителните машини, които по данните от няколко сеанса траекторни измервания определяха коригираната траектория. Беше получен изводът: „Станцията трябва да кацне на Луната в определената точка за прилуняване в района на Океана на бурите“.

Започна подготовката за заключителния, най-сериозен етап — забавянето и мекото кацане на лунната повърхност. Предаването на всички данни за провеждане на сеанса на забавяне завърши до 16 часа на трети февруари и след няколко часа по команда от Земята започна кацането.

Следват първите доклади: „Системата за управление е включена, лунният вертикал е построен...“, „Следването на Слънцето и Земята продължава...“, „Радиовисотометърът е включен...“ и най-сетне „Спираният двигател е пуснат“.

Четири минути, останали до момента на прилуняването, изглеждат безкрайно дълги.

Московско време 21.49 часа.

„Време е!“ — каза техническият ръководител на полета, гледайки секундомера. И в същия момент по екрана на осцилоскопа се появиха устойчивите ромбчета на отговорния сигнал на „Луна-9“. Първата телеметрична информация за състоянието на прилуняването се стигна „Луна-9“ по радиоканала: „На станцията всичко е в пълен ред. Всички уреди и системи на станцията са в изправност“.

От командния пункт се дават серии команди за включване на телевизионното предаване „Луна-Земля“.

На четвърти февруари в 4.50 часа московско време станцията „Луна-9“ започна оглед на лунната повърхност в района на кацането. Върху широка специална лента, която бавно изплъзва от барабана на приемателното устройство, се появяват първите редове от изображението на лунната повърхност. Един след друг тези редове се налагат върху лентите на приемателните устройства и постепенно възниква изображението на лунния ландшафт.

Инженерите непрекъснато се нагаждат към условията на предаването, подобряват чистотата на приемането, изображението става все по-ясно и точно.

Кръговата панорама е още наполовина незавършена, но то телефона и телеграфа те че вече потокът от поздравления за успеха. (БТА)

Във Велико Търново и в градовете на окръга все повече ще се появяват такива сгради. Те ще съхраняват за поколенията най-хубавото от нашата възрожденска архитектура.

ЗНАМЕНАТЕЛНО СЪВПАДЕНИЕ

НА ДНЕСНИЯ ДЕН през 1230 година българският народ, под ръководството на цар Иван Асен II, спечели блестяща победа в битката при Клокотница. Знаменателно съвпадение е публикуването в деня на 736-годишнината от това събитие на такъв важен документ за развитието на столицата на Втората българска държава Велико Търново, като Възвъанение на Общонародния комитет и постановлението на Министерския съвет на Народна република България. Старата столица получава заслужено висока всенародна оценка.

В предизборните дни, в брой 20 от 15 февруари, на страниците на нашия вестник публикувахме постановлението на Министерския съвет за развитието на Велико Търново като исторически, културен и туристически град. Не отбелязахме само съдържанието на точка 13. Тя гласи:

„Министерството на финансите да предвиди ежегодно средства по бюджета на Окръжния народен съвет — Велико Търново за финансиране на мероприятията за развитие на град Велико Търново, като за 1966 г. се отпуснат 400 000 лева.“

Сега публикуваме Възвъанение към българския народ, което предизвиква чувство на законна гордост у всеки българин и особено у населението на Велико Търново и Велико-търновски окръг.

СКЪПА НАГРАДА ЗА МОРАВЧАНИ

САМО ПРЕДИ ТРИ ГОДИНИ механизаторите

Иван Сотиров и Матей Ламбев от Морава станаха инициатори на комплексната обработка на селскостопански култури. Началото беше трудно, но успешно. Имената на двамата механизатори станаха известни не само в окръга, но и в цялата страна.

Миналата година селскостопански труженици от Полтавска област, с която Великотърновски окръг е в дружески отношения, посетиха окръга. Част от делегатите посетиха Морава. Между тях бяха представители на колхоз „Украйна“, Зенковски район. Те се запознаха с опита на механизаторите от Морава. Хареса им много и решиха да създадат и заздравят дружеските връзки между техния колхоз и стопанството в Морава.

Не мина много време от раздялата и в Окръжния комитет за българо-съветска дружба — Велико Търново се получи хубаво копирено знаме с 14 значки за комплексната обработка в Морава, изпратено им от другарите от Полтавска област. То бе придружено с хубаво писмо-описание на техния колхоз и постиженията на механизаторите.

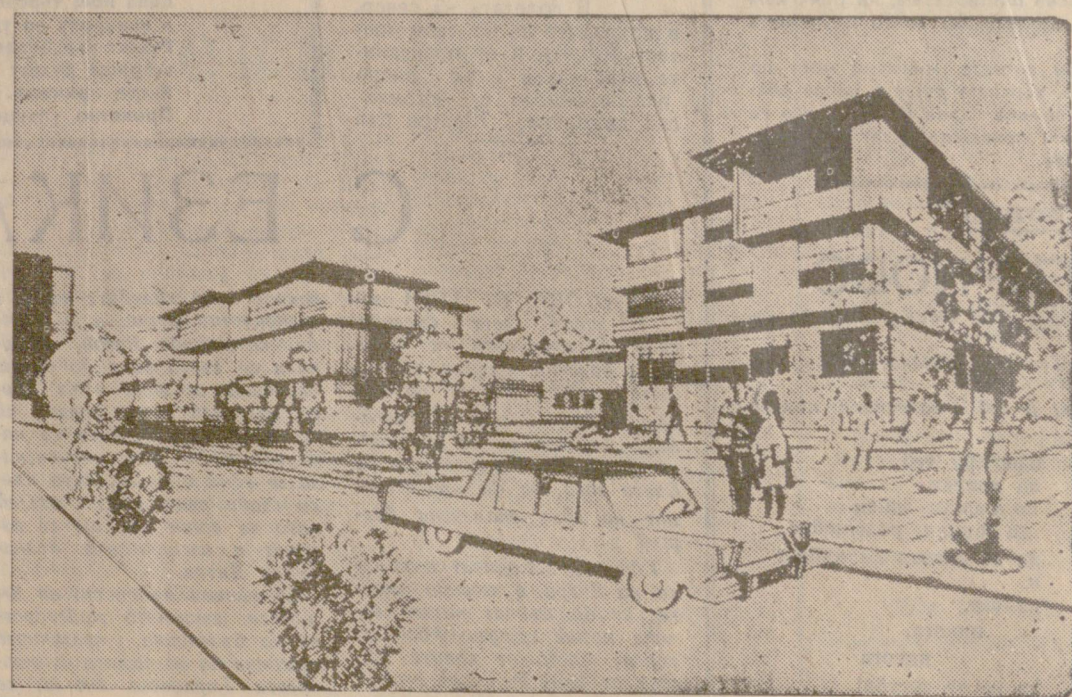
Миналата година беше тежката за селското стопанство в нашата страна. Не се смутиха обаче кооператорите и механизаторите от Морава. Обещанието им бе 2 760 000 лева обща продукция, а реализираха 3 240 000 лева.

Да отчетат постиженията си и приеми новите обеци за настоящата година те се събраха на Вечер на механизатора на 19 март тази година. На тази вечер дойде и секретарката на Окръжния комитет за българо-съветска дружба във Велико Търново Елена Чакънова. След доклада на бригадир на комплексната бригада, тя прочете писмото на полтавските колхозници и връчи знамето с пожелание за още по-добри успехи. На 15 от най-добрите механизатори бяха дадени награди — прочитни книги и значки, изпратени от полтавчани.

Председателят на Общинския комитет на Отечествения фронт прочете писмо-отговор до другарите от колхоз „Украйна“, с което им се благодари за скъпия дар. В писмото механизаторите запознават другарите си с постиженията им през 1965 година и обещаващата за 1966 година. За заздравяване на дружеските връзки и обмяна на опит се предлага размяна по на 10—15 от най-добрите механизатори от двете страни.

Вечерта завърши с богата литературно-музикална програма, изпълнена от пионерите при училището в Морава и от танцовия състав при читалището, в който участвуват почти всички механизатори.

Д. КУЦАРОВ

Във всяко стопанство — зелен конвейер!

ОСИГУРЯВАНЕТО на достатъчно и разнообразен зелен и сочен фураж на животните от ранна пролет до късна есен е един голям резерв за получаване на повече продукция в животновъдството, за повишаване на неговата рентабилност. За съжаление, обаче, голяма част от ръководителите на кооперативните стопанства и селскостопанските специалисти все още подценяват този въпрос, не се заемат с неговото решаване. Опитът на някои стопанства в изграждането на зелен конвейер, като в Поликраище, Стражица, Морава, Долна Оряхвица, Полски Сеновец и др., показва, че без него е невъзможно получаването на висока продуктивност особено в говедовъдството.

Задачите, които се поставят тази година в областта на животновъдството в окръга, изискват във всяко кооперативно стопанство да се организира непрекъснат поток от зелена храна, обилно и разнообразно хранене на животните. Това може да се осъществи по два пътя. От една страна чрез увеличаване на площите на фуражните култури, най-вече на люцерната, червената деляна, кръмното цвекло и др., и от друга страна чрез повишаване на добивите на основата на подобрените грижи за тях — поливане, торене, борба с болести и неприятели.

Възможностите ни за разширяване на площите са доста ограничени. Затова трябва да се върнем по втория път, като се избере най-подходящи култури за осъществяване на зеления конвейер. Ръжката на зелено е първият зелен фураж, който е готов за изхранване няколко седмици преди люцерната. Тъй като след неговото прибиране спокойно могат да се засеят пролетни култури, без това да увреди на добива им, няма причина през есента да не се засееват с ръж повече площи. Зимният грах е една твърде перспективна култура, която при добри грижи осигурява по два-два и половина тона зелена маса и влияе много благоприятно за увеличаване на млякото. Миналата есен обаче, се засяха малко площи, тъй като в стопанствата все още недооценяват неговото голямо значение.

Пролетните сортове грах в смес с овес са богат източник

на зелена храна през юни и юли. Тези смеси, засети на полисни площи и като втори култури в различни периоди, осигуряват над три тона зелен фураж до края на ноември. Много добри резултати от тези смеси имаше миналата година в Павликени, Стражица, Обединение, Поликраище и др. Кръмното цвекло беше неоснователно подценено преди няколко години. Поради високата добив от декар — 6—10 тона на поливни площи — стопански и зоотехнически е оправдано неговото широко отглеждане. Сега с основание в много стопанства, като в Долна Огненица, Лясковец, Полски Сеновец и др., правят усилия за увеличаване на площите. Много ценна култура в системата на зеления конвейер е царевица, засета през пролетта и втора култура. За нея трябва да се отделят най-подходящи площи, да се засеят навреме и при добро качество, като се положат най-добри грижи по време на вегетацията.

Люцерната и деляната са най-важните фуражни видове при осигуряването на зелен конвейер. При добри грижи за насажденията може да се прибере голямо количество зелена маса, богата на белтъчини, витамини и соли. Редно е сега, през пролетта да се положи особено старание за правилното развитие на културите. Особено полезно и ефективно е подхранването им с торова течност, която е събрана в големи количества в стопанствата през зимата.

Все по-широко приложение като фуражна култура намира и карфиолът. От един декар зает с тази култура могат да се получат над 3000 килограма зелена маса в най-критичните моменти в изхранването на животните — октомври, ноември и началото на декември. Опитът на редица стопанства при храненето на карфиол показва неговото много добро влияние върху млечността на кравите. Стопанствата трябва навреме да си осигурят разсад от тази култура, като си набавят семена и предвидят след всяка култура ще бъде засадена, за да се подготвят навреме площите.

Задачата е сега всяко кооперативно стопанство, според своите възможности и конкретни условия, да въведе зеления конвейер, който е гаранция за висока продуктивност и добра основа за изпълнение на задачите в животновъдството през 1966 година.

Икономисват материали

В досегашната си практика някои участъци от Завода за радиоприемници във Велико Търново изпращаха полугодни материали в изолатора или ги предаваха на учебните заведения и предприятията. Всички обаче знаеха, че голяма част от детайлите са поправими и са дефицитни.

Но като че ли по-леко беше, когато тези детайли — липсват, работниците да бъдат в „постоян“, отколкото да се заповят за поправянето и влагането им отново в производството.

На така поставят напоследък

с феритните чашки за междино-честотни трансформатори за радиоприемници „Ехо“ работниците от участък „Радиочасти“. Когато е станало нужда за тях, вместо да чака, бригадирката от участъка Вера Чацева, след като получи чашките от изолатора, помисли как могат да се използват.

Како взема кофа с бензол, тя разгваря и отделя от феритна негодния пластмасов материал и представя ферита в пластмасов цех за наплавяване напаво. По такъв начин, след малко дообработка, се по-

лучават напълно и качествено годни за производството феритни чашки за около 400 лева. Иато се прибави и престоят на бригадата (когато липсват феритни чашки), чинто сума не е по-малка от спомнатата, за вода се постигат около 800 лева икономии.

Примерът на бригадирката Вера Чацева ще бъде последван от други бригади, защото това е напълно в духа на новата система на планиране и стопанско ръководство.

М. ДОНЕВ

ТВЪРДИНА НА БЪЛГАРСКИНАТА

Приказка за рубинения изгрев

Скултурна група в Музея на Втората българска държава „Въстанието на Асен и Петър“.

ЦАРЕВЕЦ И ТРАПЕЗИЦА ВЪЗДИГНАТИ!

Въпреки скъпото си време над последния си роман „Легенда за Сибин“, със сюжет из босилковото движение, неотдавна скъп гост на родния си град Велико Търново бе писателят Емилян СТАНЕВ. Той посети Окръжния народен музей и разгледа новата експозиция, запозна се с някои предстоици културни и благоустройствени въпроси на града, прояви жив интерес към онова, което ще се направи, за да оживеят легендите на Царевец и Трапезица.

„Нашият народ е петимен да види, макар и приблизително онова, което е бил. каза той. Руините са си руини — друго е въздействието, когато се види. Това ще повиши националното самочувствие, гордостта от величието на една епоха. Хората ще идват и ще има какво да гледат, и ще има полза от това. Аз също искам да видя Царевец и Трапезица възстановени.“

Повече от осемдесет години ние, великотърновчани, гледаме как тези два хълма по-тъмва в тъмнина. По тях тук-там светеше по някоя електрическа лампичка. Бих желал сега да видя Царевец и Трапезица възстановени, доколкото е възможно, и осветени нощем — бели под луната. Това смятам за една от най-важните стъпки по въздигането на древния град. Народът ни е жаден за националното. Това ще бъде и една жива история за възпитание на младото поколение в дух на социалистически патриотизъм, на обич към народа, към живота. Това е красотата, за която е пролята много кръв...“

... „Вечен пътник е човек в света, минаващ мост по мост, епоха след епоха. Юнако, хорската душа е почва рока, не само днеска сей на нея семена. Цена на днешното са бидни времена! — спомня си и привежда цитат из „Иван Кондарев“ майсторът на словото.“

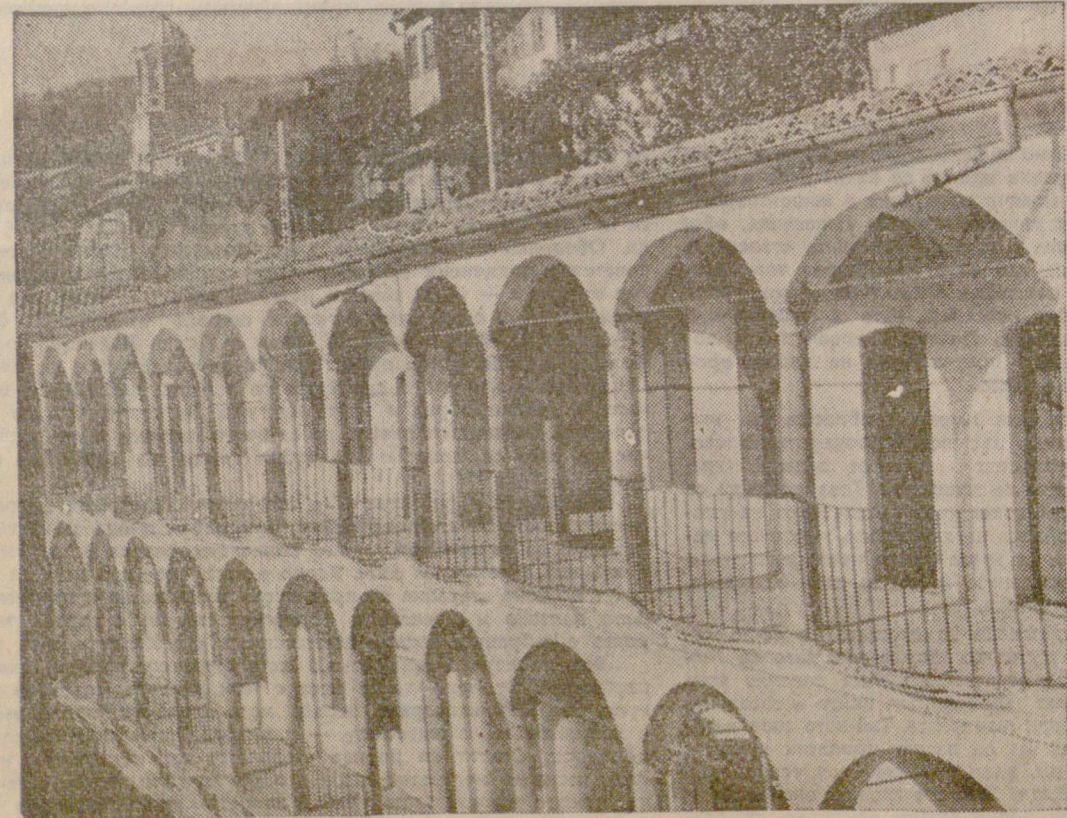
ИЛВЯ МООНОВ

ВЕЛИКО ТЪРНОВО

Ти си дало венц на Асеневици и си изваляло славата не-васенена на Ивайло!...
Твоя е Велчо Джамджията! Твоя е синовната слава на Рачо Казанджията!...
В теб е кована конституция! В теб е захванала кълнец революцията ни!

Ти си вино, медовина, звезден грозд, люлка на светулки!...
Велико Търново! — величие незатърнено, бликнал вулкан в Подбалкана, изваляло чудо на чудото! Идоле.

нда при теб за поклон, по бащин закон, да отлия родолюбие, да се насити на хубост, да се...
никога, никога, никога да не те загуби!

Ханът на Хаджи Николи, построен от майстор Колю Фичето.

Снимка: П. Тарасенко

В ЯТЪР ЛИ нежно за-тали тревите сред попуканите бели камъни на някогашните крепостни зидове и бойници, Янтра ли легенда нашепва в нощния мрак, зората ли поздрав отпраща — то е все за него, потомъка на хилядолетен борчески род. От деди на бащи, на синове и внуци се предавала жаждата за волност, за щастие и светлина. То не Янтра и лежият вятър, а будната съвест човешка съхранила в този град история подвига, във вид на древни руини, на легенди, на чудни сказания.

... Сладкогласи били камбаните на църквата „Свети Димитрий“, стигнала сега в подножието на хълма Трапезица. И след като народното негодувание срещу поробителите гърци преляло, двамата братя Асен и Петър прозвучили с тях:

— На борба, братя българии!

... Потисникът бил изгонен, а градът на двамата водачи — бояри Асен и Петър — станал столица на Втората българска държава. Гордо извисеният срещу родните им домове Царевец бил украсен с богати дворци. Зад дебелите им зидове и тежко ковани порти звъняло злато, преливали бокали с вино и се ковели жестоки закони за ония, които в сламените си колиби ядели сухия хляб и спляло вярвали в предопределението. С тяхната невинна рубинена кръв се печелили победа след победа — над гордия Балдуин Фландрийски, битката при Клокотница... дълъг низ. Търновград растял. Нови църкви и боярски палати кичели на то корона неговите хълмове или суетно се оглеждали във витата река. Растяла и народната мъка по цялата българска земя.

... И пак ударил частъ. Този път в железен юмруч свил народния гняв не друг, а обикновеният синяв Ивайло. Разгромени били чуждите варварски нашествия и венеци и за пръв път в историята вратите на царска крепост се разтворили пред човек от народа.

... В полетата на север, в планините на юг своя прост бедните и онеправдани изразявали със силно разрастването се богомилско движение. Жесток бил

Бориловият закон срещу тях. Не един богомил бил изгорен на клада, бил пребиван, но от това феодална България само по-бързо губела мощта си, разяждана от боярски междоусобици...

... Три месеца Търновград е в огнения пръстен на турската обсада. Три месеца край приказно-красивия град стои разпъната шатрата на Сюлейман Челеби, сина на турския султан Баязид.

Кръвожадната турска сган нахълтала, за да превърне в пепелище перлата на градовете Царевград — Търнов. Слънцето силно греело, било 17 юли 1393 година. Но сред кърви и пламъци животът пак бил съхранен. И пак имало кой да разкаже с жалостни песни жестоката съдба, кой да сътвори легендата за възмездие над предателя, кой да предаде на потомците свободолюбие. То преживяло годините и още при първия опит за освобождаване, само след 10 години, във въстанието на Константин и Фружини хората от целия Търновски край взели живо участие. Заредили се страници на една колкото кървава, толкова и героична летопис: Първо българско въстание с ръководител Тодор Балина; ред други търновски въстания; въстание на вдовците Мара и синовете й Стоян и Мирчо; заверата на Велчо Джамджията, на капитан дядо Никола, Хаджиставревата бунта...

... По тесните криви улички отекнали енергични стъпки. Един синеек млад мъж спрял пред къщата на баба Мота. Там в скривалището на една от трите стени бил подслонен Васил Левски. И сега над калдъръмената улица Гурко е надвиснала стряхата на същата къща с номер 35.

Но още една стряха тук знае пламения поглед на Апостола. През влажните килии на турския залянд, наред с Филип Тотю и Стефан Караджа, наред с хиляди още борци от различни поколения, е преминал и той.

... Тихо почукване и жената отваря клепки. Тя бързо нахлува белоснежната риза и заметнала голите си ръце с голям шал приближава вратата. За нея няма ден-няма нощ — борбата изисква това. За нейните безсънни нощи и вяроности на революционното дело сега спомня името на една от уличките, спусната стремглаво към скалистия бряг на самата Янтра — улица Вяла Бона.

1876 година!

Поп Харитон и Бачо Киро! От Бяла черква, Мусина, Михалици, Русала, Дичин след тях тръгват хора. Дряновският манастир става за много от тях любимо място. Останалите живи са заловени. Доведени са в мрачните килии на търновския затвор. Много скоро един рубинен изгрев осветил злобещата картина. На края на града се издигали бесилките, където се люлеели те — боцките. Белокаменен паметник сега изгледът на тяхната саможертва. В празник, тук деца и възрастни оставят венци и букети с цветя — за героите-априлци.

И пак било лято. Градът

баба Мота. Там в скривалището на една от трите стени бил подслонен Васил Левски. И сега над калдъръмената улица Гурко е надвиснала стряхата на същата къща с номер 35.

Но още една стряха тук знае пламения поглед на Апостола. През влажните килии на турския залянд, наред с Филип Тотю и Стефан Караджа, наред с хиляди още борци от различни поколения, е преминал и той.

... Тихо почукване и жената отваря клепки. Тя бързо нахлува белоснежната риза и заметнала голите си ръце с голям шал приближава вратата. За нея няма ден-няма нощ — борбата изисква това. За нейните безсънни нощи и вяроности на революционното дело сега спомня името на една от уличките, спусната стремглаво към скалистия бряг на самата Янтра — улица Вяла Бона.

1876 година!

Поп Харитон и Бачо Киро! От Бяла черква, Мусина, Михалици, Русала, Дичин след тях тръгват хора. Дряновският манастир става за много от тях любимо място. Останалите живи са заловени. Доведени са в мрачните килии на търновския затвор. Много скоро един рубинен изгрев осветил злобещата картина. На края на града се издигали бесилките, където се люлеели те — боцките. Белокаменен паметник сега изгледът на тяхната саможертва. В празник, тук деца и възрастни оставят венци и букети с цветя — за героите-априлци.

И пак било лято. Градът

ПЕРВО КАРАЛИ В

ЦАРЕВЕЦ НОЩЕМ

Бели жребици еховащо катерят се, лудо лудуват с копита по стръмното, рухват във бездната листи и камъни, трънки и глогове тръпнат прегърнати, Чаткат по Царевец царските впрягове. На Балдуина скрибуцаз оковите, бягат от него, и трънки, и глогове, бягат, пръпват се в черните розове. Ветрица бели лудуват по Царевец, сякаш жребици са от дама изпуснати, цяла нощ търсят коварни Исакюци и на надолу по урвата пускат ги. Рухват във бездната листи и камъни, ветрица рухват ведно със коварните. Янтра прижиде. Отлича телата им. Претлето слънце златей в минзухарите.

С ЕЗИКА НА ВЕКОВЕТЕ

ПОТОЦИ ОТ ХОРА заливат лете древния град. Екскурзанти от близки и далечни краища на нашата планета пълнят по пътяте на Царевец и Трапезица. Спускат се по стръмните улички. Изкачват се на Света гора, за да присъствуват на една екаменена феерия!

Едни се заслушват в ромона на Янтра, в легенди омайни, за да върнат ползед векове назад! Други бродят, търсят следи от копита, късове от щит. А някой стои в

захлас пред хилядите къщи с разноцветни форми и ги виждат, като дядо Вазов, натрупали се гъсто една до друга, накарчили се една връз друга, залепили се по урвите, по канарите, навред, дото са намерили ледя място притиснали се една о друга, като плахо стадо овце, имат изглед като че всеки миг ще се изронят и изсият във вълните на Янтра.

Съхранили мъдростта на вярковите, изкуството майсторство на българина, поетичното въждане на зографите от прочутата Търновска школа, те разказват на поколенията, на гостите от чужбина с езика на вековете.

Архитектурно и живописно съкровище е църквата „Св. Петър и Павел“, строена стъкло през XIII или началото на четиринайсетия век. Тя съдържа типичните елементи на българското строителство от онова време — два реда колони разделят наоса на три кораба, кръстовидна, куполна форма с една абсида.

В този паметник до зметресението през 1913 година са били запазени изцяло лики и форми на старобългарската архитектура — централен купол върху колони, осмостенен тамбур, декоративни ниши, капители над колоните в старобългарски стил с лозови листа, изпълнени в ажурена каменна резба. Църквата е била изписвана три пъти. В олара е запазена високохудожествената композиция „Пиета“ както и фреските в наоса — „Светите отци“, образите на „Св. Варлаам“, „Св. Йоасаф“ и „Св. Иван Рилски“, част от композицията „Пророк Давид в ямата между лъвовите“ и други.

Ням свидетел на вековните дружески отношения между българци и руси са образите на руските князе Борис и Глеб, изписани непосредствен

но до олара в наоса на северната арка.

Приказната панорама на града, която въздействува върху посетителя със самобитната българска архитектура на надскалци къщи, притиснати една о друга, с лозници, цветя и зеленина, в възрожденския архитектурен ансамбъл. Един от бисерите на тази перла е Сарафинската къща. Срещните български майстори са я издигнали откъм улица „Гурко“ на два етажа, а откъм реката на пет. Високохудожествено изработените тавани, чардаците с поглед към Янтра, вътрешната връзка на етажите правят Сарафинската къща шедевър на българското строително изкуство.

Дълбоко чувство на удивление и национална гордост будят архитектурните шедеври на майстор Колю Фичето, оставил трайни следи във възлюбения ансамбъл на Велико Търново.

С часове човек стои в захлас пред талантливите творения на патриарха на нашата архитектура. Неговото богато въображение на художник е изваляло красивите форми — полуцилиндрични елипсични, кръстатив сводове, полукръгли и сплеснати арки на църквата „Св. Константин и Елена“. Светла и красива вътрешност, оригинална външност с разнообразни сводове и арки и въртящи се каменни колонки пред главния вход.

Вниманието на хилядите гости се задържа от известната „Къща с маймунката“, на улица „Въстаническа“. На оскъден терен големият майстор е издигнал триетажна сграда с помещения за магазини, складове и жилище. Нов изблик на творчество е връзката между вътрешните вестибюли, осветени от прозрачна на тавана. Под еркера на южната фасада има скулп

тръпнал в радостно очакване. След пет века идел денят на възмездие. Турците укрепили артилерийски части на хълма Света гора, а по калдъръмените улици вече отеквали ударите от копита на руски коне.

Към четирис часа след обед, на 7 юли 1877 година, разноразно и припряно забили камбаните на всички църкви на древната столица. Това бил най-възторжественият химн — химнът на Свобода. Хората се целуваха и плачели от радост. Хората дишали с пълни гърди. С хляб и сол, с цветя и познания премина само след три дни те срещнали генерал Гурко и нарекли след това с неговото име най-живописната улица на своя град.

Започнал нов ден за България. Но за потомъка на потиснатия крепостен селянин той не донесъл мечтаното щастие.

... В началото малко търновци го познавали. Но скоро благородното му лице им станало близко. Той дружил с тях — най-обикновените хора. Това бил Димитър Благоев.

През май пролетта е в разгара си. Загледани в бликналата свежест наоколо, неколцина мъже съсредоточено мислят. Като крило на птица над тях се разгрещал покривът на колибата. И надали някой е знаел, че тази колиба на търновския адвокат Никола Габровски и пръв съратник на Димитър Благоев ще бъде люлката на социалистическото движение у нас. В града, където съзбинуите на България били много пъти решавани, била направена и първата коачка към най-великото дело. На 5 май 1891 година Първата социалистическа сбирка в България решила да бъде свикан Бузлуджанският конгрес, на който се учредява партия на пролетариата. ... Велико Търново става първият център на тази партия. Тук излиза първата оригинална марксистическа книга „Шо е социализъм и има ли той почва у нас?“ от Д. Благоев. Тук се издава първият вестник на Партията „Работник“.

... Поеният с кърви чер нозем на историческия Търновски край създаваше нова летопис. В нея се запи-

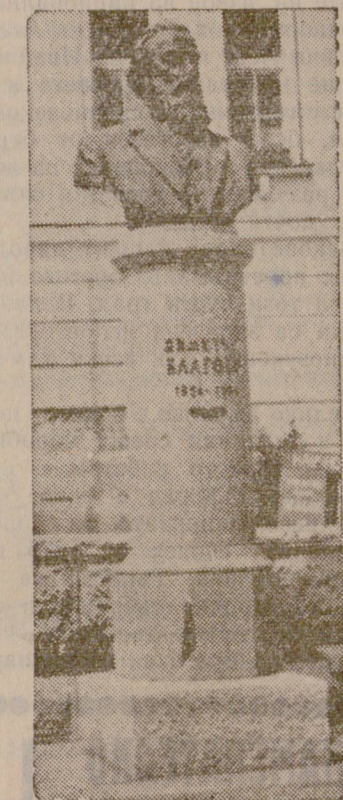
саха бунтовете на жените против войната, главният поход на килифарци, бунтът на цвеклопроизводителите, имената на комунистите Трифон Саралиев, Тодор Радославов, на загиналите партизани Димитър Кискини, Христо Козлев и на много и много още верни народни чедра.

... Ударната армия на комунистите и младите синовеки потомци на дядо Иван в златната есен на 1944 година обявиха най-новия ден на България — 9 Септември. И пак с цветя и радостни съзвизии великотърновци посрещнаха съветските войски и сплялата в града килифарска партизанска чета. Над приказния град се извиха като пламъци червени знамена.

ТО НЕ ЛЕГЕНДИ

разказва Янтра и не тих вятър шушне с тревите — човек на човека предава словата за винаги будния дух на народа. И казват, че приказка даже има такава: изгревът тук е червен, защото е промъкнал рубинения път от кръвта на много герои.

Бл. ИОРДАНОВА

Паметник на Димитър Благоев

турна фигура на седнал човек, наподобяваща маймунка.

Безсънните паметници на възрожденската ни архитектура — ханът на Хаджи Николи и сградата на Градския народен съвет (Конака), сътворени със замах на голям художник, привличат не само погледите на екскурзанти, но и камерите на много кинооператори, и майсторите на изобразителното изкуство.

Ханът, построен върху наклонен, скалист терен с аркади, открити отъзи коридори, с елегантни каменни колонки, със слънчева южна фасада е по-красив от мошиска дантела.

Във Велико Търново посетителят се наслаждава на оригиналните, високохудожествени архитектурни детайли — мотива на трайната сляпа арка, по западните фасади на църквите, на двойно извитата баркова колиба, наречена още фичевска, шатровидни покриви, облицована зидария с глогови, тропи и редови, единични полуколонки, облицовка с керамични плочки на еркери и фасади с извити по-върхности, каменорезбарски и дърворезбарски работи в декоративни форми и т. н.

За българина и за чужденеца, за цялостна, посетил древната българска столица, Велико Търново е „съвършенство на човешките ръце, рабнети в непосредствен контакт с природата“. Гостите остават поразени от фееричната красота на чаровния град, особено вечер, отразена във водите на Янтра, когато

„Светват два красиви града неземни, като чуден блян, единия в реката паднал, а другия с небето слян“.

(Хр. Гоневски)

Здр. ОТЧЕВ

Широко крачат мачти-великани, преминавайки степи, планини и реки. Далекотрени, които на дълъг и шир пресичат страната, внасят важни промени във всички отрасли на съветската икономика, в това число и в селскостопанското производство.

ЪСНО ПРЕЗ ЕСЕНТА

На 1921 година Владимир Илич Ленин посети учебно-опитното стопанство на Московския висш зоотехнически институт. Тук, на полетата на Бутирското стопанство, се изпробваше първият съветски електроплуг. Още в онова далечно време ръководителят на съветското правителство мечтаеше за електрификация на селското стопанство. Загледан в бъдещето, той каза: „Електрификацията ще преобрази Русия“.

Ленинската мечта стана реалност на нашите дни. Електричеството здраво влезе в живота на селските труженици, помагачи им да повишават производителността на труда и да намаляват себестойността на продукцията.

Комунистическата партия и съветското правителство изработиха научно обоснована програма за развитие на селското стопанство на страната. Още тази година негова-

та обща продукция трябва да се увеличи с 8—10 процента. Важна роля за решаването на тази задача има енергетиката, която е основа на техническия прогрес във всички отрасли на селскостопанското производство.

През годините на седемлетката беше направено много за електрификацията на колхозите и совхозите. Употребата на електроенергия на село се утрои. В широки мачти се строят селски електрически мрежи с високо и ниско напрежение. Към края на 1965 година тяхната обща дължина надхвърля един милион и осемстотин хиляди километра. През 1965 година към енергосистемите бяха присъединени около десет хиляди стопанства, които по-рано са се ползвали от услугите на собствени електроцентрали.

По непълни данни през миналата година държавните енергосистеми отпуснаха на

селското стопанство около 13 милиарда киловатчас електроенергия — с 18 процента повече, отколкото през 1964 година. Селското стопанство на СССР консумира общо към 21 милиарда киловатчас електроенергия годишно.

Евтината електрическа енергия преобрази живота на селското село. В селския дом влезе радиото и телевизията. Милиони селски жители употребяват различни битови електроуреди, чието търсене сега на село е толкова голямо, колкото и в града. И това не учудва, защото непрекъснато расте нивото на електрификацията на домовете на колхозниците и на работниците в совхозите.

В отделните стопанства, където електроенергията широко се употребява за механизация на производствения процес, е постигнат значителен икономически ефект. Става дума не само за икономия на труд, но и за намаляване на разходите за производство на селскостопанска продукция. По данни на всевъз-

можна научноизследователски институт за електрификация на селското стопанство при пълна електрификация изразходваният труд за производството на един центнер мляко се намалява три пъти, за получаване на един центнер прираст на свинете — 10—15 пъти, а за 1000 яйца — 6—7 пъти.

Много са вече стопанствата, постигнали с помощта на електроенергията високи икономически показатели. Сега е поставена задачата — да се премине от автоматизация на отделните процеси към комплексна автоматизация на цял цикъл работи, свързани с производството на зърнени култури и животински продукти.

Министерството на енергетиката и електрификацията заедно с Министерството на селското стопанство на СССР е разработило перспективен план за електрификация на колхозите и совхозите. През предстоящата петилетка основна задача е непрекъснато електрооснавяване на всички

селски потребители главно от държавните енергосистеми, по-широко внедряване на електроенергията в производството и бита на селското население.

По пресметания на статистици за осъществяване на комплексна механизация и електрификация на селскостопанското производство през 1970 година ще са необходими 30—35 милиарда киловатчас електроенергия и около 30 милиарда за комунално-битово обслужване на селските жители.

Построените през последните години водноцентрални и електрически станции в Сибири, на Урал, в централните райони на Русия, заедно със строящите се сега мощни хидравлически и топлоелектрически централи напълно ще осигурят евтина електроенергия за всички отрасли на съветската икономика, както и за селскостопанското производство.

Към края на петилетката повечето колхози и совхози ще получат електроенергия от държавните цен-

трализирани източници за електрооснавяване. За тази цел до 1970 година е набелязано да бъдат построени далекотрени с обща дължина един и половина милиона километра, т. е. един и половина пъти повече, отколкото са били построени за предидущите пет години. В най-близките години ще влезе в строй широка мрежа от трансформаторни подстанции, реконструират се действащите далекотрени, за да се повиши тяхната пропускателна способност.

Неотдавна Министерският съвет на СССР прие постановление за намаляване цената на електрическата енергия, която се отпуска за производствени нужди на колхозите, совхозите и селскостопанските предприятия. От 1 януари 1966 година един киловатчас електроенергия струва една копейка. Намаляването на цената ще позволи на селскостопанските предприятия да икономисат през тази година над 100 милиона рубли.

Очаква се тази година разходите за електроенергия да бъдат разширени с 270 хиляди километра, към нея да бъдат присъединени около 4000 колхози и совхози и да бъдат електрифицирани около 1 800 000 селски дома.

Агенция „НОВОСТИ“

ХОРА И БЕТОН

Само преди няколко месеца тук имаше лозя. А сега „тук“ — това е строежът на новия хлебозавод в Свищов.

Това е поредният строителен обект от много строителство, защото, където не се строи днес в крайдунавския град! Сега в него има много хора и бетон. Хора с яки ръце и силни блузи и здрави сивоопелени бетонни стени.

Студ сковаваше земята през зимата. Но мощни строителни машини ревнаха и забиха стоманени челюсти в земята. После дойдоха съградите строители от бригадата на Георги Борисов. Беше ясен, но ето, че изкопните работи са вече завършени. Оттегли са основите на хлебопекарницата и на административната сграда. Бързат трудолюбивите, защото дойде ли краят на 1967 година, тук трябва да израсне голямата сграда на площ от 1100 квадратни метра, за да се отпразднат след това от него хиляди топки и зачервени хлябове към града и близките села.

Хубавото мартенско слънце осветява лицата на строителите. Бригадирът — набит и добродушен човек — се е надвесил над чертежите и запознава с някакви данни работника Костадин Стоянов. „Радвам се, — казва бригадирът, — че ние строим хлебозавода. Всички от бригадата работят усърдно. Планът си за февруари изпълнихме 140 на сто. И в бъдеще не ще се посрамим“.

Тук са и неуморните кофражисти от звеното на Георги Григоров, шесторазрядниците Георги Димитров и Борис Ангелов. Комсомолците-изкопници насипват по 30—35 куб. м пръст при норма 25. Сред тях изпълнява работливият Георги Радославов, който вечер учи, а денем работи.

От ранна утрин до късна вечер кини напрегнат труд на строежа. След близо две години на брега на Дунава ще влезе в експлоатация нова, висока и хубава сграда — хлебозаводът, нов гордост на всички от този край.

Д. БЪРЗЕВ

РАБОТЯТ С ЖЕЛАНИЕ

— Никога досега не сме успявали да привършим стопанските работи както тази пролет. — споделя бригадирът в ДЗС — Златарица Йордан Ковев.

Думите му са верни. Действителността е такава. Билните кооператори правилно оценяват политиката на Партията за създаването на нови ДЗС и своята радост те изразяват, като излизат масово на работа. В резултат още в края на февруари предвидените 4100 декара с овес бяха засети. Изпълнен е и планът за сентабелна на слънчоглед, фуражен грах, захарно цвекло.

Не секна работата и край тютюневите парници, където под непрекъснатите грижи на работниците се развиват хвърлените семена.

Сега навред из полето са пълзящи машини, които не престават работят, за да подготвят почвата за сентабелна на царевичата.

Дим. БУРНЕВ

М. Д.

НЕОБХОДИМИ СА ПО-СИЛНИ ДУМИ

АКО МИНЕТЕ през лабораторния отдел на Бонбонена фабрика — Горна Оряховица не може да не ви направи впечатление стрелбата на мъжа, който притичва между сандъците с готова продукция. Средната му на ръст фигура се мярва ту от едната, ту от другата стена. А ръцете му безплатно работят нещо — зареждат и изстрелват сандъци, пренасят ги. Движението му са така бързи, че не можеш да забележиш кога на открития и пълнен с бонбони сандък се появява капак, кога колючката се напълва и потъва с пясъчна надула.

А долу в склада го чака друга работа. Там със същото старание подрежда сандъците по асортименти. Ето, това е всекидневното на Иван Держански от Бонбонената фабрика в Горна Оряховица. Не е леко. Но 12 години вече той всеки ден идва тук с желание.

— Работил съм и другаде, — споделя пестеливият на думи Держански и добавя с усмивка: — Но тази работа ме увлича. Като ме грабне заран, не разбирам кога „харкват“ осемте часа!

За него се говори малко във

в. „БОРБА“

Стр. 3, бр. 35, 22, III, 1966 г.

Научно-техническа конференция по качеството

В изпълнение решенията на пленума на Окръжния комитет на Партията по издигане техническото равнище на производството и качеството на продукцията от декември миналата година, на 17 март в държавния дървообработващ завод „Д. Благоев“ — Велико Търново се състоя научно-техническа конференция на тема: „Подобряване качеството на дървообработващата и мебелната промишленост в окръга“. Конференцията бе организирана от Окръжното ръководство на Научно-техническия съюз по лесовъдство и Окръжния комитет на Профсъюза на работниците по горите и горската промишленост. Присъстваха директорите, главните инженери, председателите на профкомитетите, представители на научно-техническите дружества от дървообработващите и мебелните предприятия, горските стопанства и др.

Доклад за състоянието и задачите на техническото равнище и качеството на продукцията изнесе инженер Михаил Калимеров, главен инженер на Окръжно управление на горите, а съдоклада: старшият технолог при ДИП „Победа“ — Велико Търново, инженер Борис Андреев, главният инженер на ДДЗ „Д. Благоев“ — Велико Търново, инженер Димитър Гачев, главният инженер на ДИП „Елба“ — Елена, инженер Николай Райков, техническият контролор при ТПК „Масив“ — Велико Търново, Велко Велков и техническият ръководител на ДИП „Буковец“ — Горна Оряховица, Иван Стойков. В основния доклад, а също така и в почти всички съдоклади, въпросите за техническото равнище на производството и за качеството на продукцията — успехи, слабости и мероприятия, бяха разглеждани общо взето задълбочено и с нужната загриженост, което говори за добра предварителна подготовка. Това с особена сила важи за доклада на др. М. Калимеров, изобилстващ с положителни и отрицателни примери, с вещ анализ и хубави препоръки. Имаше обаче и доклади, главно от мебелните предприятия, които повече търсеха причините за лошокачествената продукция в другите пред-

приятия и не бяха достатъчно самокритични към собствените си слабости.

Многобройните доклади, може би, ограничиха възможностите за повече и по-целенасочени изказвания. От деветимата, взели думата, двама бяха съдокладници, които доизясниха някои въпроси, а други двама-трима се задоволиха да зададат въпроси или да направят отделни забележки по предварително представените за обсъждане мероприятия. По-задълбочени изказвания направиха директорът на ДДЗ „Д. Благоев“ инженер Христо Топалов, началникът на отдел „Планов“ при Горското стопанство в Елена Стоян Кънчев, а също така и представител на Окръжния комитет на Партията Симеон Стойчев.

Независимо от малкото на брой изказвания и до известна степен липсата на достатъчно самокритичност в отделни участници, научно-техническата конференция ще изиграе своята положителна роля за подобряване качеството на продукцията. Гаранция за това преди всичко е загрижеността на ръководителите на предприятията от дървообработващата и мебелната промишленост към този проблем, на второ място — приетите от конференцията мероприятия и на трето — изграденият съвет по качеството към Окръжното ръководство на Научно-техническия съюз.

Съставен от представители на различните предприятия от дървообработващата и мебелната промишленост и от горските стопанства, съветът ще има за задача да се събира периодически и да разглежда взаимноотносителния между отделни предприятия, като излиза със съответни предложения за своевременно уреждане на всички спорни въпроси.

За да откликне на наистина твърде важния въпрос за качеството на продукцията, една постоянна задача пред трудолюбивите колективи в окръга. Редакцията на в. „Борба“ открива специална рубрика по качеството. Началото в нея ще поставят със свои материали някои от докладниците на научно-техническата конференция. Редакцията се обръща към специалистите, майсторите, бригадирите, работниците, към своите многобройни сътрудници в различните отрасли на народното стопанство от окръга да изпращат за вестника положителни и критични материали във връзка с качеството. Желанието ни ще бъде под рубриката да намират по-голямо място положителни примери в борбата за висококачествена продукция, обмяната на опит в това отношение. Същевременно към слабостите и техните носители ще се създаде обстановка на нетърпимост.

Качеството е въпрос на чест за всеки колектив, за всяка бригада, за всеки работник. Поздравеният лозунг на в. „Народна младеж“ — „Българско — значи висококачествено!“ трябва отново да бъде издигнат навред и да бъде превъзнесен в достойни дела.

Качеството е въпрос на чест за всеки колектив, за всяка бригада, за всеки работник. Поздравеният лозунг на в. „Народна младеж“ — „Българско — значи висококачествено!“ трябва отново да бъде издигнат навред и да бъде превъзнесен в достойни дела.

Качеството е въпрос на чест за всеки колектив, за всяка бригада, за всеки работник. Поздравеният лозунг на в. „Народна младеж“ — „Българско — значи висококачествено!“ трябва отново да бъде издигнат навред и да бъде превъзнесен в достойни дела.

Качеството е въпрос на чест за всеки колектив, за всяка бригада, за всеки работник. Поздравеният лозунг на в. „Народна младеж“ — „Българско — значи висококачествено!“ трябва отново да бъде издигнат навред и да бъде превъзнесен в достойни дела.

Качеството е въпрос на чест за всеки колектив, за всяка бригада, за всеки работник. Поздравеният лозунг на в. „Народна младеж“ — „Българско — значи висококачествено!“ трябва отново да бъде издигнат навред и да бъде превъзнесен в достойни дела.

Качеството е въпрос на чест за всеки колектив, за всяка бригада, за всеки работник. Поздравеният лозунг на в. „Народна младеж“ — „Българско — значи висококачествено!“ трябва отново да бъде издигнат навред и да бъде превъзнесен в достойни дела.

С грижа за човека

Грижата за хората е задача над задачите и за ръководителите на кооператива „Бачо Киро“ в Бяла черква. От личен опит те се убедили, че колкото повече са заинтересовани материално самите кооператори в приката си производствена дейност, толкова по-напред отива целият кооператив. Материалните стимули, които дават крила на кооператорите за повече, по-евтина и доброкачествена продукция, са правилно разбирани. Те се утвърдила като прекрасна традиция, станаха неразделна част от живота на кооператорите, превърнаха се в сигурни предпоставки за изпълнение и преизпълнение на производствената програма.

Работата в полето и във фермите учи кооператорите как най-добре да организират труда си, за да получат колкото е възможно повече продукция. Оформят се предложения за истинско съревнование, в осъществяването на които материалната заинтересованост става движеща сила. Тези идеи те споделят с ръководители и специалисти, обогатяват ги, оформят ги като решение, превръщат ги в живо дело. Така е всяка година. И тази година така ще бъде.

Материално заинтересовани са всички кооператори. Предвидени са премии за навременното разреждане на посевите. На звената, които отглеждат по 4500 кг захарно цвекло от декара, е отредена премия от 100 лева, а отгледалите 5000 кг кореноплоди — по 200 лева. Бригада, която предала по 4200 кг захарно цвекло от декара, ще получи 600 лв. Насърчено е и отглеждането на повече царевича. Който бригада предала по 400 кг зърно от неполивни и 600 кг от поливни площи, ще получи 200 лева. А тези, които отглеждат по 450 кг от сухи и 700 кг от напоявани площи, ще вземат 500 лева!

Не са забравени и лозарите. Бригада, която изнесе по 1000 кг десертно грозде, средно от декара, ще получи 50 лева премия. Звената, набрали по 1100 кг десертно грозде, ще имат по 100 лева премия, а получените по 1200 кг — по 200 лева. Предвиждат се и премии за килограм набрано и в срок предадено грозде за износ екстра и първо качество, за качествено пръскане, за опазване на лозята от мана. Помислено е и за механизаторите, за животновъдите.

Наред с материалните стимули, всички проявили се кооператори на екскурзия в Румъния и в страната. А броят на екскурзиантите тази година ще бъде доста голям. Право на задгранични паспорти ще добият членове на бригадата, която получи по 700 кг царевича от декара от поливни и по 450 кг от сухи площи, средно по 4500 кг цвекло от декара, по 350 кг пшеница в Бяла черква и Росица или 250 кг във Виховград, по 200 кг слънчоглед, по 1000 кг грозде за износ, 6000 кг домати, по 2000 килограма пиле средно от декара и пр.

В чужбина ще замаяват и редни животновъди — краватите, които надоят средно по 2600 ли-

ва премя, а получените по 1200 кг — по 200 лева. Предвиждат се и премии за килограм набрано и в срок предадено грозде за износ екстра и първо качество, за качествено пръскане, за опазване на лозята от мана. Помислено е и за механизаторите, за животновъдите.

Наред с материалните стимули, всички проявили се кооператори на екскурзия в Румъния и в страната. А броят на екскурзиантите тази година ще бъде доста голям. Право на задгранични паспорти ще добият членове на бригадата, която получи по 700 кг царевича от декара от поливни и по 450 кг от сухи площи, средно по 4500 кг цвекло от декара, по 350 кг пшеница в Бяла черква и Росица или 250 кг във Виховград, по 200 кг слънчоглед, по 1000 кг грозде за износ, 6000 кг домати, по 2000 килограма пиле средно от декара и пр.

В чужбина ще замаяват и редни животновъди — краватите, които надоят средно по 2600 ли-

ва премя, а получените по 1200 кг — по 200 лева. Предвиждат се и премии за килограм набрано и в срок предадено грозде за износ екстра и първо качество, за качествено пръскане, за опазване на лозята от мана. Помислено е и за механизаторите, за животновъдите.

Наред с материалните стимули, всички проявили се кооператори на екскурзия в Румъния и в страната. А броят на екскурзиантите тази година ще бъде доста голям. Право на задгранични паспорти ще добият членове на бригадата, която получи по 700 кг царевича от декара от поливни и по 450 кг от сухи площи, средно по 4500 кг цвекло от декара, по 350 кг пшеница в Бяла черква и Росица или 250 кг във Виховград, по 200 кг слънчоглед, по 1000 кг грозде за износ, 6000 кг домати, по 2000 килограма пиле средно от декара и пр.

В чужбина ще замаяват и редни животновъди — краватите, които надоят средно по 2600 ли-

ва премя, а получените по 1200 кг — по 200 лева. Предвиждат се и премии за килограм набрано и в срок предадено грозде за износ екстра и първо качество, за качествено пръскане, за опазване на лозята от мана. Помислено е и за механизаторите, за животновъдите.

Наред с материалните стимули, всички проявили се кооператори на екскурзия в Румъния и в страната. А броят на екскурзиантите тази година ще бъде доста голям. Право на задгранични паспорти ще добият членове на бригадата, която получи по 700 кг царевича от декара от поливни и по 450 кг от сухи площи, средно по 4500 кг цвекло от декара, по 350 кг пшеница в Бяла черква и Росица или 250 кг във Виховград, по 200 кг слънчоглед, по 1000 кг грозде за износ, 6000 кг домати, по 2000 килограма пиле средно от декара и пр.

В чужбина ще замаяват и редни животновъди — краватите, които надоят средно по 2600 ли-

Асен ГЕОРГИЕВ

Николай КОТЕВ

БЕЗАВАРИЙЦИТЕ СА НА ПОЧИТ

Още през април м. г. шофьорите на пътническите, товарни и таксиметрови коли при ДАП — Горна Оряховица се включиха в конкурса за безаварийна работа. Те се задължиха да не допускат автопронизшествия по време на конкурса, да няма вписвана забележка в талон № 1 или в пътна лист, автомобилите да бъдат технически изправни и в образцово състояние, да изпълняват плана си. Работниците от гаражните служби пък се задължиха да не пускат в движение нелегални автомобили и др.

От началото на април до края на 1965 година в това благородно движение се включиха 366 шофьори и четирите гаражни служби от клоновете в Горна Оряховица, Велико Търново, Елена и Павликени.

Всеки навсякъде се стремеше да бъде за пример. Те спазваха правилника за движението по улиците и пътищата, не само когато забележеха контролни органи, но и без тях. Стремеше ги на всеки водач на превозно средство и помощта на работниците от

гаражите помогнаха твърде много в сравнение с предшествувашата година чувствително да намалее не само броят на автопронизшествията, а и нанесените щети на предприятието. Само по време на конкурса щетите са намалени с повече от две хиляди лева. С 31 на сто по-малко бяха произшествията.

Похвална е досегашната работа на стопанското ръководство, на партийната и профсъюзната организации при клон Горна Оряховица. Тук, за разлика от клона във Велико Търново, системно се работи с шофьорите, извършва се добър кадрови подбор. Стане ли автопронизшествие, всички се събират и по време на часа на началник-гаража с подробности се разглеждат причините, сочат се пътищата им за отстраняване. Старши-механикът Димитър Нанов и инструктор-шофьорът Александър Стойков отблизко работят с новопостъпилите шофьори. Те не се задоволяват само с проверка на подготовката им, възможностите, с обичаите на шофьорите, Александър

дър Стойков като дългогодишен шофьор и безавариец месеци наред системно работи с новоназначените шофьори, запознава ги с обектите, особеностите на автомобилите, с пътищата и чак след това ги оставя да работят самостоятелно.

Налице бе, обаче, формализъм, недооценяване на конкурса, недостатъчна разяснителна работа, масово-политическа дейност. Имен по тази причина от гаражната служба в Свищов през м. г. в конкурса не участваха нито един работник.

Направени са първите крачки за преодоляване на недостатъците. Преди няколко дни, дирекцията на ДАП и ОКПС на работниците от транспорт и съобщенията организираха в Горна Оряховица вечер на първенците-безаварийци. На тази първа по рода си среща първенците-безаварийци от Велико Търново, Павликени, Елена и др. присъстваха семейно.

Пред близките на най-добрите и дългогодишни безаварийци, инженер Иван Чочев, главен ин-

женер на ДАП, сподели успехите и отбеляза досегашните издощности. Той съобщи, че от 366 участника в конкурса 259 са завършили успешно. Сред най-добрите бяха посочени имената на Иван Чукански, Петко Донева, Георги Асенов, Иван Минчев, Димитър Манчев и др.

Директорът на предприятието Димитър Николов връчи награди на 5 от най-добрите безаварийци през миналата година и на 21 шофьори-безаварийци от създаването на предприятието досега, между които са Атанас Бурнашки, Авраам Саркисов, Георги Йорданов, Филип Костов, Кирчо Василев, Грумо Маслев и др. Прочетени и приети бяха условията на новия конкурс за безаварийна работа през 1966 год.

Самодейците от клон Горна Оряховица изнесоха специален поздравителен концерт за първенците.

Тази първа по рода си в ДАП вечер на първенците-безаварийци завърши с много веселие и танци.

